

Paa Clearingkontoret maatte Damerne være gifte, hvorimod det ikke lod sig gøre paa Hovedkontoret. Vi havde paa Grundlag af Forklaringer fra Damerne udarbejdet en Skrivelse, som med deres Sanktion - og efter at have oplæst den for den ene af dem - indsendt til Direktionen, hvorefter vi havde ladet den komme i Kvinden og Samfundet. Til vor Forbavselse havde vi derefter faaet en meget skarp Skrivelse fra Personaleforeningen med Afstandtagen fra vor Skrivelse, som den meddelte skulde være forkert orienteret og misvisende, og blandt Underskriverne var den ene af de Damer, der selv havde henvendt sig til os. Aftenen før, at Skrivelsen kom til os, havde hun ringet til Margot Petersen og sagt, at hun var meget ked af at maatte gøre det, men der var allerede opsagt en Del Personale - ca 23 ialt - og deriblandt flere Familieforsørger, og hun selv var angstelig for at miste sin Stilling, da ogsaa hun var Forsørger.

Karen Frandsen syntes, det var kedeligt, at det nu udadtil kunde komme til at se ud, som om vi var Skyld i Afskedigelserne af de ca 23. Det var forkert, at F.U. havde ladet denne Henvendelse til Banken komme til Bladet. Der skulde have været forhandlet paa en helt anden Maade, evt. ved Henvendelse først til Personaleforeningen, naar en saadan nu fandtes.

Margrethe Petersen syntes ikke, Ulykken var saa stor. D.K. maatte som Forening have "Ret til at henvende sig til Hovedet og ikke til Halen". Personaleforeningen havde jo alligevel ikke saa meget at skulle have sagt.

Alma Andersen sluttede sig til Karen Frandsen og beklagede, at man fra F.U. havde begaaet denne Fejl - vi blev ikke mindre af at vedgaa den. Man maatte altid tale med Personaleforeningen først.

Inger Hempel sluttede sig hertil.

Inga Dahlsgaard ligesaa - men understregede samtidig, at en Personaleforening og en Fagforening ikke altid var det samme.

Astrid Badstue gjorde opmærksom paa, at Handelsbankens kvindelige Personale ikke maatte gifte sig.

Landsformanden havde talt med Direktøren, der var klar over, at Forholdet maatte ændres - ogsaa fordi det nu var svært at faa Personale. - Iøvrigt havde Bankdirektøren sagt, at det var svært at have gifte Kvinder, da der af og til var meget Overarbejde, og de gifte daarligt kunde blive, da de skulde hjem til Husets Arbejde med Indkøb og Madlavning.

Magda Andersen gjorde opmærksom paa, at Landmandsbankens Personale ikke maa gifte sig. Landsformanden bemærkede, at de havde en Ordning med, at de blev som honorarlønnede, men straffedes ogsaa med, at den faste Stilling kunde de ikke fortsætte i.

Margot Petersen meddelte, at denne Bestemmelse nu var ophævet for Sparekassen for København og Omegns Vedkommende.

Det vedtoges, at F.U. skulde arbejde videre med Sagen.

1) Open Doors Generalforsamling. I Anledning af Drøftelserne om Barselhvile var der opstaaet Uoverensstemmelser mellem D.K. og O.D.'s Synspunkter.

Inger Hempel var blevet udstemt af O.D.'s Repræsentantskab som Følge af, at hun sammen med de kvindelige Tjenestemandes Organisationer var gaaet ind for et Forslag til Lønningskommissionen, der ændrede Tjenestemandslovens Bestemmelse om kvindelige Tjenestemandes Fravær ved Fødsel i Overensstemmelse med Befolkningsskattedirektoratets Forslag, hvilket ikke ansaas for at være i Overensstemmelse med O.D.'s Program, og da D.K. sammen med D.K.N. var gaaet ind for et Forslag til Lønningskommissionen om Regler om Endringer i Tjenestemandslovens Bestemmelse om Barselhvile, der paa lignende Maade som Befolkningsskattedirektoratets Forslag divergerede fra O.D.'s Program, var Landsformanden udtrædt af O.D.'s Repræsentantskab, da hun havde underskrevet Henvendelsen sammen med D.K.N. til Lønningskommissionen.

Inga Dahlsgaard redogjorde for Forskellen mellem O.D.'s og D.K.N.'s Standpunkter:

O.D.'s Standpunkt fremgaar af en Resolution fra dens 4. Konferencce i København 1935, hvori der sluttes med at erklære, at den